

هوش معنوی در مامایی

مجموعه‌ای از قابلیت‌های فرد در ارتباط با منابع معنوی که آن را هوش معنوی می‌نامند در بردارنده نوع مؤثری از سازگاری و رفتار حل مسئله است و بالاترین سطح رشد را در حیطه‌های مختلف شناختی، اخلاقی، هیجانی، بین فردی و ... شامل می‌شود و فرد را در جهت هماهنگی با پدیده‌های اطرافش و دستیابی به یکپارچگی درونی و بیرونی یاری می‌نماید.

حداقل پنج توانایی معرف هوش معنوی هستند: 1- توانایی یا ظرفیت تعالی (بالاتر رفتن یا فراتر رفتن از محدودیت‌های عادی و جسمی) 2- توانایی ورود به سطوح بالاتر آگاهی (آگاهی از یک حقیقت غایی که ایجاد احساس یگانگی و وحدت می‌کند و همه چیز را در یک کل واحد می‌بینند) 3- توانایی بکارگیری منابع معنوی برای حل مسائل زندگی (افراد مذهبی راحت تر با استرس برخورد کرده و مسائل را حل می‌کنند) 4- توانایی یافتن تقدس در فعالیت‌ها، رویدادها و روابط روزمره تشخیص حضور الهی در فعالیت‌های عادی 5- توانایی انجام رفتارهای پرهیزگارانه، رفتارهایی مانند بخشش، بیان سپاسگزاری، نشان دادن شفقت و تواضع.

بنا بر کنفدراسیون بین المللی ماماها، "صلاحیت بالینی هسته و عنصر اصلی در حرفه مامایی است. صلاحیت بالینی تلفیقی از اخلاق و ارزشها و انعکاس آن در دانش و مهارت است.

از مجموع آنچه گفته شد چنین بر می‌آید که با توجه به ماهیت رشته مامایی و تعاملات ماماها با افراد در طی مراحل تشخیص، مراقبت و درمان، تقویت هوش معنوی ماماها بتواند بر صلاحیت بالینی آنها نیز مؤثر باشد.

